

Сборник съдебна практика

РЕШЕНИЕ НА ОБЩИЯ СЪД (втори състав)

19 юли 2017 година*

„Митнически съюз — Споразумение за асоцииране между Европейската общност и Република Латвия — Член 239 от Регламент (ЕИО) № 2913/92 — Възстановяване и опрощаване на вносни сборове — Внос на ленени тъкани от Латвия — Клауза за справедливост — Особено положение — Недобросъвестно поведение или груба небрежност — Решение на Комисията, с което се приема, че няма основание за опрощаване на вноските сборове“

По дело T-752/14

Combaro SA, установено в Лозана (Швейцария), за което се явява D. Ehle, адвокат,

жалбоподател,

срещу

Европейска комисия, за която се явяват А. Сaeiros и В.-R. Killmann, в качеството на представители,

ответник,

с предмет жалба на основание член 263 ДФЕС, с която се иска отмяна на Решение С(2014) 4908 окончателен на Комисията от 16 юли 2014 г., с което е отхвърлено искането на жалбоподателя за опрощаване на вносни сборове в размер на 461 415,12 eur,

ОБЩИЯТ СЪД (втори състав),

състоящ се от: М. Prek, председател, F. Schalin (докладчик) и J. Costeira, съдии,

секретар: S. Bukšek Томас, администратор,

предвид изложеното в писмената фаза на производството и след съдебното заседание от 6 декември 2016 г.

постанови настоящото

* Език на производството: немски.

Решение

Обстоятелства, предхождащи спора

Приложим режим при внос на текстилни изделия и споразумение за асоцииране: внос на жалбоподателя

- 1 Решение С(2014) 4908 окончателен на Европейската комисия от 16 юли 2014 г., с което се приема, че няма основание за опрощаване на вносни сборове в конкретен случай (REM 05/2013) (наричано по-нататък „обжалваното решение“), е относно вносни сборове върху ленена тъкан, внесена в Европейския съюз през Германия в периода между 10 декември 1999 г. и 10 юни 2002 г. (наричан по-нататък „релевантният период“), чийто преференциален произход от Латвия не е доказан.
- 2 За ленената тъкан, като текстилен продукт, има ограничения при вноса. В съответствие с Регламент (ЕИО) № 3030/93 на Съвета от 12 октомври 1993 година относно общите правила за внос на някои текстилни продукти с произход от трети страни (ОВ L 275, 1993 г., стр. 1; Специално издание на български език 2007 г., глава 11, том 8, стр. 3) през релевантния период съществуват ограничителни мерки, приложими по-конкретно по отношение на вноса от Китай и от Русия.
- 3 Текстилните изделия с преференциален произход от Латвия са освободени от ограниченията при вноса, посочени по-горе в точка 2. Това освобождаване е въз основа на Европейското споразумение за асоцииране между Европейските общности и техните държави членки, от една страна, и Република Латвия, от друга страна (ОВ L 26, 1998 г., стр. 3, наричано по-нататък „Споразумението за асоцииране“).
- 4 Както други стоки с преференциален произход от Латвия, текстилните продукти се ползват от освобождаване от сборове само ако вносителят докаже произхода им на митническите органи на държавата членка на вноса със сертификат за движение на стоките EUR.1, издаден от латвийските митнически органи при износа.
- 5 Жалбоподателят, Combaro SA, е предприятие за търговия с текстилни продукти и други стоки, установено в Швейцария от 1978 г.
- 6 Жалбоподателят купува ленена тъкан от две латвийски предприятия. Към доставките от тези две предприятия за жалбоподателя са приложени сертификати за движение на стоките, удостоверяващи, че доставяната ленена тъкан е с преференциален произход от Латвия.
- 7 В сертификатите за движение на стоките като износител се сочи съответно едното от двете латвийски предприятия, а като вносител — жалбоподателят, но като държава на местоназначение се сочи Австрия. В сертификатите за движение на стоките като място на издаване се сочат съответно Jelgava (Латвия) и Bauska (Латвия).
- 8 През релевантния период жалбоподателят след това внася тази ленена тъкан в Съюза. Той я пуска в свободно обращение в Германия и въз основа на представените сертификати за движение на стоките, между които 51-те сертификата за движение на стоките, предмет на настоящото дело (наричани по-нататък „спорните сертификати“), иска освобождаване от вносни сборове въз основа на Споразумението за асоцииране. Германските митнически органи освобождават стоките в съответствие с искането на жалбоподателя.

Контрол и производство за последващо събиране

- 9 На 18 юли 2002 г. Европейската служба за борба с измамите (OLAF) изготвя доклад за извършено в Латвия разследване (наричан по-нататък „докладът на OLAF“). В доклада на OLAF се посочва, че през февруари 2002 г. датските митнически органи са уведомили OLAF за съмненията си във връзка с преференциалния произход от Латвия на внасяната от Латвия ленена тъкан, независимо от представените сертификати за движение на стоките, удостоверяващи нейния произход. В доклада на OLAF се уточнява, че в края на разследването OLAF и латвийските митнически органи установяват, че представените за вноса в Дания сертификати за движение на стоките не са вписани в регистрите на латвийските митнически органи. Установено е също, че длъжностното лице, чийто подпис е положен върху тези сертификати, е представило писмена декларация, според която подписът върху тези сертификати не е негов. Накрая в доклада на OLAF се посочва, че разследването относно отпечатъците от печати върху въпросните сертификати още не е приключило.
- 10 В резултат на доклада на OLAF на 11 септември 2002 г. Европейската комисия изпраща на държавите членки известие за взаимна помощ, с което иска проверка на всички партии ленена тъкана, внесени от Латвия.
- 11 Тогава германските митнически органи искат от латвийските митнически органи последващ контрол на спорните сертификати (наричан по-нататък „последващият контрол“). Латвийските митнически органи отговарят на искането на германските митнически органи на 7 април, 2 май и 7 май 2003 г. по следния начин:

„[Спорните] сертификати не са вписани в регистъра на митниците. Те не са издадени от латвийската митница, поради което следва да се считат за невалидни“.
- 12 Тези отговори са подписани от заместник-директора на латвийските митнически служби R., който по-късно е осъден за престъпление и срещу него е образувано дисциплинарно производство за това, че не е събрал данъчни задължения от едно латвийско предприятие.
- 13 Тъй като латвийските митнически органи заявяват, че спорните сертификати не са валидни, германските митнически органи считат, че внесената от жалбоподателя ленена тъкан от Латвия не може да се ползва с преференциално третиране и с решение от 3 юли 2003 г. решават да образуват производство за последващо събиране на съответните вносни сборове (наричано по-нататък „производство за последващо събиране“). Германските митнически органи освен това образуват наказателно производство срещу двамата изпълнителни директори на жалбоподателя поради подозрения за избягване на вноските сборове. По отношение на единия от тях производството е прекратено, а срещу другия е образувано дело в Landgericht München (Регионален съд Мюнхен, Германия).
- 14 Междувременно по искане на OLAF са направени експертизи за сравняване на отпечатъците от печати и на подписите върху сертификатите за движение на стоките, представени за вноса в Дания. За извършването на тези експертизи OLAF е трябвало да се снабди със сравнителен материал, намиращ се в Латвия. В докладите за тези експертизи е установено, че някои от отпечатъците от печати са същите като автентичните печати на латвийските митнически органи, докато поради липса на сравнителен материал други отпечатъци от печати са били подложени само на обща преценка на изображението, от която се установявало, че те вероятно са автентични.
- 15 Във връзка с експертизата на подписите в съответния доклад за експертизата се установява, че има известни затруднения за преценката на автентичността на подписа върху изследваните сертификати за движение на стоките, тъй като сравнението трябвало да се осъществи въз основа на копия от този подпис, нямало автентичен подпис на съответното длъжностно лице,

г-н О, от периода, през който подписите били положени, а методът, при който се искат подписи a posteriori, за да бъде направена експертиза, не бил надежден. Поради това в доклада за експертизата заключението е, че има малко преобладаваща вероятност подписът върху изследваните сертификати да е на г-н О.

- 16 Жалбоподателят се обръща към латвийските митнически органи и към OLAF, за да защити интересите си във висящите пред германските наказателни и митнически органи производства. В отговор на исканията на жалбоподателя с писмо от 26 юни 2007 г. латвийските митнически органи потвърждават отговора си от 7 май 2003 г., изпратен на германските митнически органи, че спорните сертификати трябва „да се считат за невалидни“, и OLAF уведомила жалбоподателя докъде са стигнали разследванията ѝ.
- 17 Жалбоподателят се обръща и към Комисията с искане за достъп до разменената между нея и латвийските митнически органи кореспонденция. Това искане е отхвърлено отчасти. Жалбоподателят не подава жалба, за да оспори този частичен отказ за достъп до посочената кореспонденция.
- 18 Наказателното производство срещу изпълнителния директор на жалбоподателя приключва на 30 април 2009 г. с определение на Landgericht München (Регионален съд Мюнхен). Според това определение не е възможно посоченият директор без никакво съмнение да бъде упрекван за това, че умишлено е избегнал вносите сборове. По-конкретно от посоченото определение става ясно, че може би има допуснати нередности в латвийската митническа администрация. Landgericht München (Регионален съд Мюнхен) изразява също и съмнения относно волята на този директор с измамни намерения да избегне вносите сборове в полза на представляваното от него дружество, а именно жалбоподателят, независимо от това дали наличието на обективните критерии във връзка със задължението за заплащане на такива сборове може да се установи.
- 19 Производството за последващо събиране е възложено на Finanzgericht München (Финансов съд Мюнхен, Германия). При това положение жалбоподателят изтъква по-конкретно, че дългът му следва да бъде опростен въз основа на член 239 от Регламент (ЕИО) № 2913/92 на Съвета от 12 октомври 1992 година относно създаване на Митнически кодекс на Общността (ОВ L 302, 1992 г., стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 2, том 5, стр. 58, наричан по-нататък „МКО“).
- 20 С решение от 28 ноември 2012 г. Finanzgericht München (Финансов съд Мюнхен) по същество приема, че възможността за опрощаване на вносите сборове, които жалбоподателят дължи, трябва да бъде „сериозно“ обмислена, тъй като, от една страна, съществуват доказателства, които позволяват да се приеме, че спорните сертификати умишлено са неправилно издадени от длъжностните лица от латвийските митнически органи, и от друга страна, че Комисията не е осъществила подходящ контрол за спазването от Латвия на действащия преференциален режим. Finanzgericht München (Финансов съд Мюнхен) установява също, че на жалбоподателя не може да бъде вменено недобросъвестно поведение или груба небрежност. Поради това Finanzgericht München (Финансов съд Мюнхен) спира производството за последващо събиране и задължава германските митнически органи да подадат до Комисията заявление за опрощаване на тези сборове.

Производство REM 05/2013

- 21 След решението на Finanzgericht München (Финансов съд Мюнхен) Bundesministerium der Finanzen (Федерално министерство на финансите, Германия) моли жалбоподателя да изложи становището си и на 3 септември 2013 г. подава до Комисията искане за опрощаване на вносните сборове на основание член 239 от МКО. Тогава Комисията образува производство REM 05/2013.
- 22 В хода на производството REM 05/2013 на основание член 90ба от Регламент (Е[И]О) № 2454/93 на Комисията от 2 юли 1993 година за определяне на разпоредби за прилагане на МКО (ОВ L 253, 1993 г., стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 2, том 7, стр. 3, наричан по-нататък „Регламентът за прилагане“) и на правото на изслушване с писмо от 14 март 2014 г. Комисията уведомява жалбоподателя за възраженията си и за намерението си да вземе неблагоприятно за него решение и му дава възможност да изложи становището си. Жалбоподателят излага становището си по замисленото от Комисията решение срещу него.
- 23 На 16 юли 2014 г. Комисията приема обжалваното решение.
- 24 В съображение 32 от обжалваното решение Комисията обяснява, че не е налице особено положение по смисъла на член 239 от МКО, което да се дължи на пропуск на латвийските митнически органи, тъй като тя не е могла да приеме, че тези органи са участвали при издаването на спорните сертификати.
- 25 Комисията проверява също дали самата тя не е допуснала нарушение при надзора за правилното прилагане на Споразумението за асоцииране. В съображения 36—41 от обжалваното решение тя стига до извода, че не е налице особено положение в резултат на нейните действия.
- 26 В съображения 42—44 от обжалваното решение Комисията приема, че германските митнически органи също не могат да бъдат упрекувани за пропуск в производството за последващо събиране.
- 27 След като в съображение 45 от обжалваното решение Комисията приема, че при липсата на особено положение по смисъла на член 239 от МКО няма основание за опрощаване на вносните сборове, в съображения 48—52 от обжалваното решение тя допълва, че жалбоподателят не е доказал, че е положил дължимата грижа.
- 28 Обжалваното решение е съобщено на жалбоподателя на 4 септември 2014 г.

Производство и искания на страните

- 29 Жалбоподателят подава настоящата жалба в секретариата на Общия съд на 12 ноември 2014 г.
- 30 На 17 февруари 2015 г. Комисията подава писмената си защита в секретариата на Общия съд.
- 31 Репликата и дубликата са подадени в секретариата на Общия съд съответно на 2 април и на 18 май 2015 г.
- 32 На 12 октомври 2016 г. по предложение на съдията докладчик Общият съд (втори състав) решава да започне устната фаза на производството и в рамките на процесуално-организационните действия, предвидени в член 89 от Процедурния правилник на Общия съд, с писмо от 19 октомври 2016 г. задава писмено въпроси на Комисията и я приканва да им отговори до 3 ноември 2016 г. Комисията отговаря на въпросите на Общия съд в определения срок. По-конкретно Общият съд иска Комисията да направи уточнения във

връзка с доклади, съдържащи резултатите от годишните проверки, които е длъжна да прави по силата на Споразумението за асоцииране, и да посочи в кои представени на Общия съд приложения се намират те или евентуално да представи копия от тях. Общият съд освен това иска Комисията да му представи Известие СОМ(97) 402 от 23 юли 1997 г., посочено от жалбоподателя в точка 106 от жалбата. Накрая Общият съд пита Комисията дали е направена експертиза на отпечатъците от печати и на подписите върху спорните сертификати и иска тя да представи резултатите от нея, или евентуално да обясни защо не е била направена такава експертиза.

33 Устните състезания и отговорите на страните на поставените от Общия съд въпроси са изслушани в съдебното заседание, проведено на 6 декември 2016 г.

34 Жалбоподателят иска Общият съд:

- да отмени обжалваното решение,
- да осъди Комисията да заплати съдебните разноски.

35 Комисията иска Общият съд:

- да отхвърли жалбата като неоснователна,
- да осъди жалбоподателя да заплати съдебните разноски.

От правна страна

36 В подкрепа на жалбата си жалбоподателят излага само едно основание, изведено от нарушение на член 239 от МКО.

По прилагането на член 239, параграф 1, второ тире от МКО

37 Жалбоподателят твърди, че Комисията допуска грешка при преценката на условията относно наличието на особена ситуация и обстоятелствата, които не предполагат нито измама, нито очевидна небрежност по смисъла на член 905 от Регламента за прилагане във връзка с член 239 от МКО.

38 Комисията оспорва доводите на жалбоподателя.

39 В самото начало следва да се припомни, че член 905 от Регламента за прилагане, разпоредба, която уточнява и развива предвиденото в член 239 от МКО правило, според която възстановяване или опрощаване на вносни сборове се извършва в случаи, произтичащи от обстоятелства, при които на заинтересованото лице не може да бъде вменена измама или очевидна небрежност, е обща клауза за справедливост, предназначена да уреди изключителни обстоятелства, които сами по себе си не попадат в някой от предвидените в членове 900—904 от Регламента за прилагане случаи (решение от 25 февруари 1999 г., *Trans-Ex-Import*, C-86/97, EU:C:1999:95, т. 18). От текста на член 905 от Регламента за прилагане следва, че възстановяването на вносните сборове зависи от съчетаването на две кумулативни условия, а именно, първо, съществуването на особена ситуация, и второ, липсата на очевидна небрежност или измама от страна на заинтересованото лице (решение от 12 февруари 2004 г., *Aslantrans/Комисия*, T-282/01, EU:T:2004:42, т. 53). Поради това е достатъчно едно от двете

условия да не е налице, за да трябва възстановяването на вносните сборове да бъде отказано (решения от 5 юни 1996 г., *Günzler Aluminium/Комисия*, T-75/95, EU:T:1996:74, т. 54 и от 12 февруари 2004 г., *Aslantrans/Комисия*, T-282/01, EU:T:2004:42, т. 53).

- 40 За да се прецени дали в случая е налице особено положение, което не предполага нито недобросъвестно поведение, нито груба небрежност от страна на заинтересованото лице по смисъла на член 239 от МКО, Комисията трябва да прецени всички релевантни фактически данни (вж. в този смисъл решение от 15 май 1986 г., *Oryzomyli Kavallas и Oryzomyli Agiou Konstantinou/Комисия*, 160/84, EU:C:1986:205, т. 16).
- 41 В случай като настоящия, когато в подкрепа на искането си за възстановяване или опрощаване на вносните сборове задълженото лице се позовава на наличието на някои пропуски от страна на латвийските и германските митнически органи и на Комисията при прилагането на Споразумението за асоцииране, това задължение предполага при разглеждането на това искане Комисията да прецени всички факти във връзка със спорните сертификати, които е узнала при упражняване на функциите си за надзор и контрол за правилното прилагане на това споразумение. (вж. в този смисъл решение от 25 юли 2008 г., *C.A.S./Комисия*, C-204/07 P, EU:C:2008:446, т. 90).
- 42 Впрочем този извод се подкрепя от член 904, буква в) от Регламента за прилагане, в който се предвижда, че не се възстановяват вносните сборове, когато „единствените основания“, на които се разчита в молбата за възстановяване или опрощаване, са представяне с цел да се получи преференциално третиране на документи, за които впоследствие се установява, че са подправени, фалшифицирани или невалидни, дори когато тези документи са били представени непредумишлено. С други думи, представянето на подправени, фалшифицирани или невалидни сертификати само по себе си не съставлява особено положение по смисъла на член 239 от МКО (решение от 25 юли 2008 г., *C.A.S./Комисия*, C-204/07 P, EU:C:2008:446, т. 91).
- 43 Други обстоятелства, посочени в подкрепа на искане за възстановяване или опрощаване на вносни сборове, обаче, като недостатъчен контрол от страна на Комисията за правилното прилагане на Споразумението за асоцииране, могат да се считат за такова особено положение (вж. в този смисъл решение от 25 юли 2008 г., *C.A.S./Комисия*, C-204/07 P, EU:C:2008:446, т. 92).
- 44 Макар при прилагането на член 239 от МКО Комисията да разполага със свобода на преценка, тя не би следвало да се отклонява от задължението си на практика да претегля, от една страна, интереса на Съюза за пълно спазване на разпоредбите на митническото законодателство — било то на Съюза или обвързващо Съюза, и от друга страна, интереса на добросъвестния вносител да не търпи вреди, които надхвърлят обичайния търговски риск (решение от 25 юли 2008 г., *C.A.S./Комисия*, C-204/07 P, EU:C:2008:446, т. 93).
- 45 Това претегляне има основно значение в структурата на член 239 от МКО, който представлява обща клауза за справедливост. Поради това при разглеждане на молба за възстановяване или опрощаване на вносни сборове Комисията няма основание да се ограничава с оценка на поведението и действията на вносителя и износителя. Когато изпълнява своето задължение за надзор и контрол, тя трябва да отчете също отражението на собственото ѝ поведение върху конкретното положение (решение от 25 юли 2008 г., *C.A.S./Комисия*, C-204/07 P, EU:C:2008:446, т. 94).
- 46 Тъй като условията в член 239 от МКО са кумулативни, следва най-напред да се провери първото условие относно съществуването на особено положение и след това, ако се окаже, че е необходимо, второто условие относно липсата на недобросъвестно поведение или груба небрежност.

По условието относно наличието на особено положение

- 47 Жалбоподателят е разделил първата част на единственото основание, изведена от нарушение на условието относно наличието на особено положение, на няколко твърдения за нарушение. Общият съд обаче счита, че е уместно да разгледа тези твърдения за нарушение едновременно.
- 48 Като предварителна бележка трябва да се припомни, че е постановено, че за да се прецени дали са налице нарушения от страна на органите на трети страни и на Комисията, които биха могли да представляват особени положения по смисъла на член 239 от МКО, във всеки конкретен случай трябва да се изследва реалната същност на наложените с приложимата правна уредба задължения, съответно на тези органи и на Комисията (вж. в този смисъл решение от 11 юли 2002 г., Нурег/Комисия, T-205/99, EU:T:2002:189, т. 117).
- 49 В това отношение е важно да се отбележи, че доводите на жалбоподателя в подкрепа на първата част от единственото основание изхождат главно от тезата, че латвийските митнически органи действително са издали спорните сертификати. Различните нарушения, за които жалбоподателят упреква латвийските митнически органи, показвали основателността на тезата му. Така жалбоподателят изтъква, че особеното положение, в което се намира, е следствие от съвкупността от обстоятелствата по случая, а именно тези, свързани с пропуските, за които той смята, че са отговорни латвийските митнически органи.
- 50 Жалбоподателят упреква и германската митническа администрация за това, че е нарушила задълженията си, произтичащи от допълнителните протоколи към Споразумението за асоцииране и от Регламент (ЕО) № 515/97 на Съвета от 13 март 1997 година относно взаимопомощта между административните органи на държавите членки и сътрудничеството между последните и Комисията по гарантиране на правилното прилагане на законодателството в областта на митническите и земеделските въпроси (ОВ L 82, 1997 г., стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 2, том 10, стр. 3). По-конкретно с оглед на съдържанието на писмата от 7 април и 7 май 2003 г. и на докладите на бюрото за германските митнически разследвания той упреква германските митнически органи за това, че без много да се замислят, квалифицирали спорните сертификати като „фалшиви“. Той счита, че германските митнически органи не са установили фактите, независимо дали направо от латвийската митническа администрация или с посредничеството на OLAF.
- 51 С оглед на тези обстоятелства жалбоподателят посочва, че Комисията допуска явна грешка в преценката, тъй като приема, че в настоящия случай не е налице особено положение. По същество жалбоподателят поддържа също, че Комисията е нарушила задължението си за надзор по смисъла на Споразумението за асоцииране и че по силата на някои разпоредби от това споразумение е трябвало тя да предприеме действия за изясняване на фактите по случая.
- 52 Уликите, които според жалбоподателя подкрепят тезата му, са следните.
- 53 Първо, жалбоподателят поддържа, че отпечатъците от печати върху спорните сертификати „очевидно съвпадат“ с отпечатъците от печатите, използвани от латвийските митнически органи. Впрочем извършените експертизи на сертификатите за движение на стоките, представени за вноса в Дания, показвали, че най-малко било вероятно отпечатъците от печати и подписите върху тях да са автентични.
- 54 Второ, жалбоподателят по същество поддържа, че отговорите, изпращани от латвийските митнически органи в рамките на последващия контрол, били нередовни и двусмислени. Във връзка с това жалбоподателят твърди, че обстоятелството, че латвийските митнически органи посочват, че спорните сертификати „не са валидни“, показва, че тези органи са участвали при издаването на сертификатите. Според жалбоподателя не е логично латвийските митнически органи да се произнасят по валидността на спорните сертификати, при положение че в същото

време твърдят, че тези сертификати не съществуват в техните регистри. Впрочем дори спорните сертификати да не са се намирали в регистри на латвийските митнически органи, това не означавало, че те били фалшиви. Всъщност според жалбоподателя латвийските митнически органи не били длъжни да водят регистри. Нещо повече, според жалбоподателя тези регистри не били определени в отговорите, дадени от латвийските митнически органи.

- 55 Трето, фактът, че отговорите на латвийските митнически органи били подписани от заместник-директора на латвийските митнически служби г-н R., който впоследствие бил осъден в наказателно производство за деяния при изпълнение на служебните му задължения, поставял под въпрос доказателствената стойност на тези отговори. Във връзка с това жалбоподателят сочи статии от пресата относно осъждането в наказателно производство на г-н R. и на още едно високопоставено лице в латвийските митнически служби за деяния при изпълнение на служебните им задължения
- 56 Жалбоподателят подчертава също, че през релевантния период в латвийската митническа администрация се е възцарил корупционен климат. Във връзка с това той се позовава на няколко доклада на Комисията, в които се споменава корупцията в Латвия (наричани по-нататък „докладите на Комисията“).
- 57 Четвърто, жалбоподателят твърди, че вече не е възможно фактите да се изяснят. Той изтъква, че латвийските митнически органи не са отговорили или са отговорили със закъснение на исканията на OLAF да ѝ представят документи, което се установявало от разменените между тях писма. Според жалбоподателя латвийските митнически органи съзнателно унищожили отпечатъците от печати, за да премахнат доказателства за участието им при издаването на спорните сертификати.
- 58 Освен това според жалбоподателя фактът, че латвийските митнически органи или латвийската прокуратура не са провели разследване, показвал, че латвийските митнически органи са участвали в издаването на спорните сертификати.
- 59 Комисията оспорва доводите на жалбоподателя. По същество тя счита, че посочените от жалбоподателя улики не установяват участието на латвийските митнически органи при издаването на спорните сертификати. Тя смята освен това, че е изпълнила задълженията си за надзор и контрол за правилното прилагане на Споразумението за асоцииране. Тя твърди, че обратно на това, което заявява жалбоподателят, Споразумението за асоцииране не ѝ позволява да предприеме действия в латвийската митническа администрация, включващи наблюдение от надеждни митнически служители или въвеждане на централизирана система за издаване на сертификати за произход и организирането на специални посещения, за да се гарантира правилното прилагане на Споразумението за асоцииране.
- 60 Комисията не спори, че има „съвпадане“ между отпечатъците от печати върху спорните сертификати и тези, използвани от латвийските митнически органи. Комисията подчертава обаче, че експертизите на отпечатъците от печати и на подписите върху представените за внос в Дания сертификати не са направени върху спорните сертификати и не са довели до окончателни заключения, а само показвали, че вероятно това били автентични отпечатъци от печати и подписи. Сходството между отпечатъците от печатите и резултатите от експертизите не позволявали да се направи окончателно заключение, че спорните сертификати са автентични или че са фалшиви.
- 61 Що се касае до отговорите, дадени от латвийските митнически органи при последващия контрол, Комисията счита, че те са ясни и недвусмислени.

- 62 Във връзка с осъждането в наказателно производство на заместник-директора на латвийските митнически служби г-н R Комисията подчертава, че то не е свързано с издаването на спорните сертификати. Така че това обстоятелство не позволявало да се заключи, че латвийските митнически служби са издали или участвали при издаването на спорните сертификати. Комисията подчертава освен това, че отговорите, изпратени от латвийските митнически служби на по-късна дата и подписани от друг митнически служител (вж. т. 16 по-горе), потвърдили писмата на г-н R.
- 63 Що се касае до докладите на Комисията, в които се споменава корупционният климат в латвийските митнически служби, Комисията смята, че такова положение не позволява да се презюмира, че спорните сертификати са издадени от латвийските митнически служби. Впрочем корупцията, за която се съобщава в тези доклади, няма никаква връзка с преференциалното тарифно третиране.
- 64 На последно място Комисията поддържа, че обратно на това, което твърди жалбоподателят, латвийските митнически органи са осъществили добро сътрудничество с OLAF и с германските митнически органи. Наистина в рамките на последващия контрол и на разследването на OLAF в Латвия те отговорили на запитванията на германските митнически органи и на тези на Комисията. Споменатите от жалбоподателя писма показвали, че латвийските митнически органи отговорили на поставените въпроси в разумен срок. Комисията твърди, че макар латвийските митнически органи да обясняват, че не са в състояние да изпратят автентични отпечатъци от печати, нищо не показва, че това се дължи на желанието им да укрият незаконно поведение.
- 65 С оглед на тези съображения Комисията поддържа по същество, че латвийските митнически органи са спазили Споразумението за асоцииране и са изпратили в срок задоволителни отговори на OLAF и на германските митнически органи. Затова нямало причина Комисията да прави по-задълбочени разследвания относно спорните сертификати. Тя поддържа също, че е изпълнила задължението си за надзор относно правилното прилагане на Споразумението за асоцииране, и припомня, че правилата относно произхода на стоките се основават на взаимно доверие между органите на държавите членки на вноса и тези на държавата на износа.
- 66 Комисията поддържа също, че германските митнически органи също не са нарушили задълженията си. Наистина те били обвързани от отговорите, получени от латвийските митнически органи при последващия контрол. Също от писмо, изпратено от германските митнически органи в отговор на запитване на жалбоподателя, се установявало, че те са изяснили фактите.
- 67 Следва да се припомни, че Комисията, като пазител на Договора и на подписаните въз основа на него споразумения, трябва да се увери в правилното прилагане от трета страна на задълженията, поети от нея по силата на споразумение, сключено със Съюза, със средствата предвидени в споразумението или в приетите въз основа на него решения (вж. в този смисъл решение от 25 юли 2008 г., С.А.С./Комисия, С-204/07 Р, EU:C:2008:446, т. 95).
- 68 Това задължение произтича също и от Споразумението за асоцииране и от допълнителните протоколи към него. Член 110 от Споразумението за асоцииране гласи, че задача на Съвета за асоциирането, състоящ се от членове на Комисията, на Съвета на Европейския съюз и от назначени от правителството на Латвия членове, е да осъществява надзор за прилагането на това споразумение. От член 113 от Споразумението за асоцииране следва, че всяка страна може да сезира Съвета за асоциирането с всеки спор относно прилагането или тълкуването на

посоченото споразумение. Освен това от член 14, озаглавен „Прилагане“, от Протокол № 5 към Споразумението за асоцииране относно взаимопомощта между административните органи по митнически въпроси следва, че:

„Прилагането на настоящия протокол се възлага, от една страна, на централните митнически органи на Латвия, а от друга страна, на компетентните служби на Комисията [...] и, където е необходимо — на митническите органи на държавите — членки на Европейския съюз. Те решават какви практически мерки и разпоредби са необходими за прилагането му, като отчитат действащите правила в областта на защита на данните. Те могат да препоръчват на Съвета за асоцииране изменения и допълнения към настоящия протокол, каквито смятат за необходими“ [неофициален превод].

- 69 Следва също да се посочи, че във връзка със задължението си за надзор и контрол за правилното прилагане на Споразумението за асоцииране Комисията има известни прерогативи.
- 70 Така съгласно разпоредбите на член 3, параграф 1 от Протокол № 5 от Споразумението за асоцииране Комисията може да поиска от латвийските митнически органи всякаква информация, която да ѝ позволи да се увери, че митническото законодателство се прилага правилно (вж. по аналогия решение от 25 юли 2008 г., С.А.С./Комисия, С-204/07 Р, ЕУ:С:2008:446, т. 100).
- 71 По смисъла на член 3, параграф 3, буква а) от Протокол № 5 към Споразумението за асоцииране Комисията може също да поиска от латвийските митнически органи да вземат необходимите мерки за осъществяване на надзор над физически или юридически лица, за които има основания да се предполага, че извършват или са извършили операции в противоречие с митническото законодателство (вж. по аналогия решение от 25 юли 2008 г., С.А.С./Комисия, С-204/07 Р, ЕУ:С:2008:446, т. 101).
- 72 Освен това съгласно член 7, параграфи 3 и 4 от Протокол № 5 от Споразумението за асоцииране със съгласието на латвийските митнически органи и при предвидените от тях условия надлежно упълномощените длъжностни лица на Комисията могат да събират в съответните помещения на тези органи информация за операциите, които противоречат на митническото законодателство, и да присъстват на разследванията, извършвани на територията на Латвия (вж. по аналогия решение от 25 юли 2008 г., С.А.С./Комисия, С-204/07 Р, ЕУ:С:2008:446, т. 102).
- 73 Впрочем това важи и за член 31, параграф 2 от Протокол № 3 към Споразумението за асоцииране, изменен с Решение № 4/98 на Съвета за асоцииране между Европейските общности и техните държави членки, от една страна, и Република Латвия, от друга страна, от 2 декември 1998 г. относно приемането на измененията на Протокол № 3 към Споразумението за асоцииране, включени в Решение № 1/97 на смесената комисия, прието по силата на Споразумението за либерализиране на търговския обмен и за въвеждане на съпътстващи мерки между Европейската общност, Европейската общност за атомна енергия и Европейската общност за въглища и стомана, от една страна, и Република Латвия, от друга страна (ОВ L 6, 1999 г., стр. 10, наричано по-нататък „Решение № 4/98“), съгласно който „за осигуряване на правилното прилагане на настоящия протокол [Съюзът] и Република Латвия си сътрудничат чрез съответните митнически администрации при проверката на автентичността на сертификатите EUR.1 или на декларациите върху фактура и точността на съдържащите се в тези документи сведения“ (вж. по аналогия решение от 25 юли 2008 г., С.А.С./Комисия, С-204/07 Р, ЕУ:С:2008:446, т. 103).

- 74 От това следва, че Комисията трябва да упражнява в пълна степен прерогативите, с които разполага по силата на разпоредбите на Споразумението за асоцииране и решенията и протоколите, приети за неговото прилагане, за да изпълни своите задължения за надзор и контрол за правилното прилагане на посоченото споразумение (вж. по аналогия решение от 25 юли 2008 г., *C.A.S./Комисия, C-204/07 P*, EU:C:2008:446, т. 104).
- 75 Това използване се налага в още по-голяма степен в случая при наличието на улики за възможно участие на латвийските митнически органи при издаването на спорните сертификати, а именно:
- последващият контрол на спорните сертификати започва в резултат на разследването на OLAF относно вноса на ленена тъкан в Дания,
 - в доклада на OLAF се съобщава за много кратък транзит на лепената тъкан в латвийски митнически склад, за да се прикрие произходът на съответните стоки,
 - направените след доклада на OLAF експертизи на отпечатъците от печати и на подписите върху сертификатите, използвани за вноса в Дания, показват, че вероятно това са автентични отпечатъци от печати и подписи,
 - отпечатъците от печати върху спорните сертификати приличат много на автентичните отпечатъци от печати на латвийските митнически органи,
 - заместник-директорът на латвийските митнически служби г-н R., който е подписал спорните сертификати и две писма в рамките на последващия контрол, е осъден за неправомерни действия при изпълнение на служебните му задължения,
 - латвийските митнически органи не са били в състояние да представят отпечатъците от оригинални печати, използвани от съответните митнически бюра, а именно митническите бюра Jelgava и Bauska,
 - в докладите на Комисията се съобщава за корупционен климат именно в латвийските митнически служби,
 - вносът на ленена тъкан от Латвия е нараснал и е превишил производствения капацитет на тази страна.
- 76 Наистина с оглед на тези улики се оказва, че отговорите на латвийските митнически органи не са достатъчни, за да се определи дали спорните сертификати са автентични или фалшиви. Вярно е, разбира се, както отбелязва Комисията, че посочените от жалбоподателя улики не позволяват да се заключи, че латвийските митнически органи са участвали при издаването на спорните сертификати. С оглед на всички посочени по-горе в точка 75 улики обаче следва да се приеме, че е трябвало Комисията да използва прерогативите си за целите на правилното прилагане на Споразумението за асоцииране и да направи по-задълбочена проверка от направената в случая.
- 77 Поради това би трябвало Комисията да поиска уточнения във връзка с разследванията, проведени от латвийските митнически органи, за да изясни фактите по случая.
- 78 Първо, Комисията е трябвало да попита на кои документи отговарят номерата, нанесени в спорните сертификати, дали подписите върху спорните сертификати са подписи на лица, работещи за латвийските митнически служби, и ако това е така, дали тези лица действително са подписали спорните сертификати.

- 79 Второ, от писмата, разменени между OLAF и латвийските митнически органи, се установява, че тези органи не са били в състояние да представят автентични отпечатъци от печати във връзка със спорните сертификати, тъй като те ги били унищожили.
- 80 Макар латвийските митнически органи да не са били длъжни да ги пазят, все пак е от значение да се отбележи, че изпращането на образците на отпечатъците от печатите и на подписите, използвани в съответните митнически бюра, дава възможност за осъществяване на ефективен надзор за спазването на митническите норми относно тарифните преференции (вж. в този смисъл решение от 25 юли 2008 г., С.А.С./Комисия, С-204/07 Р, ЕУ:С:2008:446, т. 117).
- 81 Задължението на Комисията да следи за правилното прилагане на Споразумението за асоцииране изисква тя, а с нейно посредничество и митническите органи на държавите членки да разполагат във всеки момент с всички елементи, които могат да им позволят да упражнят ефикасен контрол, като образците от отпечатъци от печатите и от подписите безспорно представляват такива елементи (вж. в този смисъл решение от 25 юли 2008 г., С.А.С./Комисия, С-204/07 Р, ЕУ:С:2008:446, т. 118).
- 82 В случая обаче Комисията не е получила поисканите по повод на последващия контрол отпечатъци от печати, нито е поискала, нито е изследвала подписите върху спорните сертификати.
- 83 Трето, следва да се отбележи, че от преписката не се установява дали латвийските митнически органи са осъществили инспекция при износителите. Във връзка с това следва да се припомни, че от член 32, параграф 3 от Протокол № 3 към Споразумението за асоцииране, изменен с Решение № 4/98, следва, че митническите органи на държавата на износа „са овластени да изискват всякакви доказателства и да извършват всякакви проверки на сметките на износителя или всяка друга проверка, която считат, че е от полза“ [неофициален превод]. Следователно Комисията е била длъжна, особено ако изследване на отпечатъците от печатите и на подписите не е било възможно, да запита латвийските митнически органи дали такива проверки са били направени, и ако не, защо.
- 84 Вярно е, разбира се, че в член 32, параграф 3 от Протокол № 3 относно определянето на понятието за „стоки с произход от“ и методите за сътрудничество между административните органи към Споразумението за асоцииране не е описан в подробности начинът, по който държавата на износа трябва да осъществи последващ контрол на сертификатите за движение на стоките. Тази разпоредба обаче предполага с оглед на финансовите последици за вносителя и обстоятелствата по конкретния случай, че е трябвало Комисията да се увери, че този контрол е осъществен съвместно и по начин, който е надежден, още повече, като се вземе предвид, че в точка 4 от доклада на OLAF, озаглавена „Изводи“, е описано следното:
- „Този случай разкрива за пореден път, че при сложните измами е по-полезно и по-ефикасно да не се гласува доверие изключително на приложимите административни процедури (както в случая на процедурата за последващ контрол), а да се направи опит да се изяснят всички аспекти на случая на място и в тясно сътрудничество с компетентните органи на съответната трета страна. Именно в резултат от този начин на действие различните страни научават какъв е подходящият начин на действие при такива разследвания и се запознават с необходимите данни и документи за изясняването и преследването на нарушенията в Общността, за да могат по-добре да преценят нуждите на държавите членки при сходни събития и да могат впоследствие да проведат собственото си разследване“.
- 85 От всички изложени по-горе съображения следва, че Комисията не е изпълнила задължението си за надзор и контрол за правилното прилагане на Споразумението за асоцииране. Наистина, ако Комисията беше използвала в пълен обем прерогативите, които има в рамките на

Споразумението за асоцииране за правилното прилагане на посоченото споразумение, би могло с по-голяма степен на сигурност да се установи дали спорните сертификати са автентични или фалшиви.

- 86 Вярно е, че Съдът вече е постановил, че системата на административно сътрудничество, въведена с протокол, приложен към споразумение между Съюза и трета държава и предвиждащ правила за произхода на стоките, се основава на взаимно доверие между органите на държавите членки — вносителите, и органите на държавата износител (вж. решение от 15 декември 2011 г., *Afasia Knits Deutschland*, C-409/10, EU:C:2011:843, т. 28 и цитираната съдебна практика).
- 87 С оглед на обстоятелствата в конкретния случай обаче (вж. т. 75 по-горе) Комисията би трябвало да използва прерогативите си за целите на правилното прилагане на Споразумението за асоцииране въпреки дадените от латвийските митнически органи отговори при последващия контрол. Наистина Комисията е разполагала с информация, поставяща важни въпроси относно произхода на спорните сертификати.
- 88 При липсата на отговори на тези въпроси Комисията не е могла валидно да се произнесе по положението в конкретния случай. Така дадените от латвийските митнически органи отговори при последващия контрол са само кратки твърдения, които не позволяват на Комисията да направи изводи относно участието на служители от латвийските митнически органи при издаването на спорните сертификати. Това се отнася също и за потвърждаването на отговора, изпратен на жалбоподателя от латвийските митнически органи (вж. т. 16 по-горе), за който от преписката се установява, че не е резултат на истинско преразглеждане на образуваната от латвийските митнически органи преписка относно спорните сертификати. Всъщност от този отговор се установява, че преписката вече е била изпратена на OLAF.
- 89 Във връзка с това следва по-конкретно да се припомни, че Комисията би могла да направи експертизи на отпечатъците от печати и на подписите върху спорните сертификати и евентуално да поиска уточнения във връзка с начина, по който е осъществен последващият контрол, за да прецени дали е разполагала с достатъчно информация, за да се произнесе по положението в настоящия случай, или е следвало да задълбочи разследванията си.
- 90 Следователно Комисията греша, като приема в точка 37 от обжалваното решение, че разполага с достатъчно информация, която ѝ позволява да прецени положението.
- 91 Комисията греша и когато в точка 38 от обжалваното решение приема, че „[тя] е спазила всички общи задължения за надзор, които има по силата на Споразумението за асоцииране, провеждайки годишните проверки, резултатите от които са [били] публикувани в докладите на [Комисията]“. Всъщност в случая е трябвало тя да вземе конкретни мерки.
- 92 Във връзка с това е важно да се отхвърлят доводите на Комисията, че отговорни за разследването относно спорните сертификати са били германските митнически органи и че OLAF не е била сезирана от тях. Всъщност от преписката се установява, че Комисията е била информирана за воденото от германските митнически органи разследване и затова е могла да поиска от тях да направят допълнителни разследвания, или самата тя да направи такова разследване, за да се увери, че разполага с преписка, съдържаща достатъчно данни за преценката на особеното положение на жалбоподателя по смисъла на член 239 от МКО.
- 93 Във всеки случай фактът, че националните митнически органи, провели разследванията, не са взели някои мерки за проверка, не означава, че при липсата на такива мерки Комисията е могла да заключи, че жалбоподателят не е бил в особено положение по смисъла на член 239 от МКО.

- 94 От всичко изложено дотук следва, че първата част на единственото основание, изведена от нарушение на условието относно наличието на особено положение, трябва да се уважи.
- 95 С оглед на кумулативното естество на условията, посочени в член 239 от МКО, сега следва да се провери второто условие относно липсата на недобросъвестно поведение или груба небрежност от страна на жалбоподателя.

По условието относно липсата на недобросъвестно поведение или груба небрежност от страна на вносителя

- 96 Жалбоподателят твърди, че е сключил договорите си с латвийските износители според възприетите търговски практики и съответно впоследствие е осъществил спорния внос. Той подчертава, че тежестта на доказване на грубата небрежност пада върху Комисията.
- 97 Жалбоподателят посочва също, че той не е имал никакъв опит във вноса от страни, ползващи се с преференциален режим. Той отбелязва все пак, че никога не е заявявал, че разпоредбите от Споразумението за асоцииране, включително протоколите и приложенията, са сложни, а за него и неразбираеми. Той отбелязва, че не е имал никакво право на контрол върху начина, по който компетентните латвийски митнически органи са прилагали Споразумението за асоцииране конкретно в ежедневната си практика. Освен това той не е знаел дали и в каква степен в съответствие със задълженията си Комисията е упражнявала контрол за правилното прилагане на Споразумението за асоцииране в Латвия. Жалбоподателят твърди, че не е могъл да знае и да оказва влияние във връзка със сериозните нарушения и пропуски на компетентните органи, установени впоследствие, и че известието за определянето на сборовете го е учудило.
- 98 Жалбоподателят смята, че е доказал, че е положил дължимата грижа. Той поддържа, че не е имал никакво съмнение относно редовността на износа от Латвия, осъществен при условията на преференциален режим, и поради това се оказало, че образуваните срещу двамата му управители наказателни разследвания за подправяне на документи и укриване на данъци са неоснователни. Жалбоподателят твърди по-конкретно в репликата, че отбелязването „произход Русия“ („origin Russia“) в писмо във връзка с ленената тъкан, внесена със спорните сертификати, не доказва груба небрежност от негова страна. Всъщност Комисията споменавала това отбелязване, извадено от контекста. Документите за доставката на спорните стоки не оставяли място за съмнение относно техния латвийски произход. Колкото до отбелязването „произход Русия“ в писмото, това било грешка, допусната от служител на жалбоподателя. Освен това според жалбоподателя това отбелязване било обичаен способ в търговията за обозначаване на особено качество на ленена тъкан.
- 99 Комисията твърди, че жалбоподателят е бил наясно, че ленената тъкан, която внася, е с произход от Русия, а не от Латвия. Това се установявало от определението на Landgericht München (Областен съд Мюнхен) от 30 април 2009 г., постановено в наказателното производство срещу изпълнителния директор на жалбоподателя. Затова на жалбоподателя могло да се вмени груба небрежност. Комисията не могла да се произнесе по истинността на даденото от жалбоподателя обяснение във връзка с отбелязването „произход Русия“. Във всеки случай Комисията смята, че жалбоподателят не е доказал, че е положил дължимата грижа, като се вземе предвид, че е имало улики, даващи му основание да подозира, че спорните стоки не са били с латвийски произход и че въпреки това той не е проверил произхода на стоките, а е продължил да ги внася, като е искал освобождаване от митни сборове въз основа на преференциалния режим.
- 100 Общият съд счита, че следва да припомни, че когато митническите органи са приели за невъзможно да се установи проявено от икономическия оператор недобросъвестно поведение или груба небрежност, то Комисията трябва, ако не споделя становището на националните

власти, да докаже въз основа на относими фактически обстоятелства наличието на поведение на оператора, което се е изразило в груба небрежност (вж. решение от 19 март 2013 г., Firma Van Parys/Комисия, T-324/10, EU:T:2013:136, т. 86 и цитираната съдебна практика). В случая германските митнически органи са отхвърлили искането на жалбоподателя за опрощаване на вносните сборове, основавайки се единствено на условието относно особеното положение. Срещу това решение за отказ впоследствие е подадена въззивна жалба до Finanzgericht München (Финансов съд Мюнхен), който приема, че жалбоподателят не е нарушил задължението си за полагане на дължимата грижа (вж. т. 20 по-горе). Поради това въз основа на посочената по-горе съдебна практика доказателствената тежест пада върху Комисията.

- 101 Както беше припомнено в точка 40 по-горе, за да се проверят условията, предвидени в член 239 от МКО във връзка с член 905, параграф 3 от Регламента за прилагане, Комисията трябва да анализира всички относими доказателства, включително свързаните с поведението на съответния оператор, а именно професионалният му опит, добросъвестността му и дължимата грижа, която е доказал, че е положил.
- 102 Във връзка с това следва да се припомни постоянната съдебна практика, според която, за да се прецени дали е налице груба небрежност по смисъла на член 239 от МКО, следва да се вземе предвид по-специално сложността на разпоредбите, от чието изпълнение възниква митническото задължение, както и професионалният опит на оператора и това дали е положил дължимата грижа (вж. решение от 27 септември 2005 г., Common Market Fertilizers/Комисия, T-134/03 и T-135/03, EU:T:2005:339, т. 135 и цитираната съдебна практика).
- 103 С оглед на тези принципи следва да се разгледа информацията, която Комисията е взела предвид при анализа си относно второто условие по член 239 от МКО.
- 104 От обжалваното решение се установява, че според Комисията жалбоподателят не е изпълнил задължението си за полагане на дължимата грижа, тъй като внесъл спорните стоки, при положение че би трябвало да знае, че те не са с латвийски, а с друг произход. В обжалваното решение се споменава също за среща на експертната група, проведена на 8 май 2014 г. в Комитета на МКО, секция „Митническо задължение и обезпечения“, в съответствие с член 907 от Регламента за прилагане, по време на която е разискван случаят на жалбоподателя (наричана по-нататък „срещата на експертната група“). Според обжалваното решение Латвия декларира, че не е издавала спорните сертификати и че имало „солидни“ доказателства, че спорните стоки не са с произход от Латвия. На това основание на срещата на експертната група латвийските митнически органи заявили, че превозът на ленената тъкан е осъществен на няколко етапа единствено за да се прикрие истинският произход на стоките и да се използват издадени в Латвия документи за превоз, за да се направи фалшиво удостоверяване, че стоките са с произход от Латвия.
- 105 С оглед на изложеното дотук се налага изводът, че Комисията не е направила никакъв анализ на поведението на жалбоподателя. Всъщност от обжалваното решение не се установява, че жалбоподателят е трябвало да знае, че стоките, които внася, не са с произход от Латвия. Впрочем това е главният въпрос, който се поставя по настоящото дело, тъй като жалбоподателят твърди, че не е знаел, че спорните стоки не са с произход от Латвия, а имат друг произход. Фактът, че той е искал да се ползва от преференциалния режим, не доказва, че е действал с груба небрежност.
- 106 Освен това направената по време на срещата на експертната група декларация на латвийските митнически органи също не доказва, че жалбоподателят е действал с груба небрежност. Наистина следва да се отбележи, че тази среща се е състояла на 8 май 2014 г., т.е. повече от дванадесет години след края на релевантния период, което е основание за съмнения относно извършването в настоящия случай на конкретен преглед на условията на вноса през релевантния период, и по-конкретно на тези, свързани с вноса на жалбоподателя.

- 107 Освен това фактът, че спорните стоки преминават транзит през митнически складове в Латвия, както твърдят латвийските митнически органи по време на срещата на експертната група, не е относим, тъй като това е отразено само в доклада на OLAF, т.е. след релевантния период. Впрочем този факт, ако се приеме за доказан, показва единствено нередности, вината за които може да бъде вменена както на латвийските митнически органи, така и на жалбоподателя или на други заинтересовани оператори.
- 108 Освен това Комисията не представя никакъв документ, въз основа на който да може да се потвърди или да се провери направената от латвийските митнически органи декларация по време на срещата на експертната група. Уместно е впрочем да се отбележи, че идентична декларация има в писмото от 14 март 2014 г., с което Комисията уведомява жалбоподателя за намерението си да приеме неблагоприятно за него решение (вж. по-горе т. 22). Все пак в това писмо Комисията сочи като източник не латвийските митнически органи, а определението на Finanzgericht München (Финансов съд Мюнхен) от 30 април 2009 г., което на свой ред препраща към доклада на OLAF.
- 109 Поради това в обжалваното решение Комисията не доказва, че поведението на жалбоподателя представлява неполагане на дължимата грижа от негова страна.
- 110 Колкото до довода, който Комисията противопоставя в своя защита, че жалбоподателят проявил груба небрежност, поради факта че един от служителите му отбелязал в писмо „произход Русия“, налага се изводът, че това съображение е опит за закъсняло мотивиране на обжалваното решение и поради това е недопустимо в производството пред Общия съд. Наистина според постоянната съдебна практика мотивите трябва по принцип да бъдат съобщени на заинтересованото лице едновременно с увреждащия го акт, като липсата им не може да бъде санирана от обстоятелството, че заинтересованото лице се запознава с мотивите на акта в хода на производството пред съда на Съюза (решения от 26 ноември 1981 г., Michel/Парламент, 195/80, EU:C:1981:284, т. 22, от 28 юни 2005 г., Dansk Rørindustri и др./Комисия, C-189/02 P, C-202/02 P, C-205/02 P—C-208/02 P и C-213/02 P, EU:C:2005:408, т. 463 и от 12 декември 2006 г., Organisation des Modjahedines du peuple d'Iran/Съвет, T-228/02, EU:T:2006:384, т. 139).
- 111 Във всеки случай само по себе си това обстоятелство не позволява да се приеме за доказана груба небрежност от страна на жалбоподателя.
- 112 Тъй като Комисията не доказва, така както се изисква според припомнената по-горе в точки 100 и 102 съдебна практика, липсата на дължимата грижа от страна на жалбоподателя, а следователно и неговата груба небрежност, втората част на единственото основание, изведена от нарушение на условието относно липсата на груба небрежност от страна на вносителя, следва също да се уважи.
- 113 От всичко изложено дотук следва, че жалбата на жалбоподателя трябва да се уважи и поради това обжалваното решение да бъде отменено.

По съдебните разноски

- 114 Съгласно член 134, параграф 1 от Процедурния правилник на Общия съд загубилата делото страна се осъжда да заплати съдебните разноски, ако е направено такова искане.
- 115 Тъй като Комисията е загубила делото, следва да бъде осъдена да заплати съдебните разноски в съответствие с искането на жалбоподателя.

По изложените съображения

ОБЩИЯТ СЪД (втори състав)

реши:

- 1) **Отменя Решение С(2014) 4908 окончателен на Комисията от 16 юли 2014 г., с което е отхвърлено искането на Combaro SA за опрощаване на вносни сборове в размер на 461 415,12 eur.**
- 2) **Европейската комисия понася собствените си разноси и разноските, направени от Combaro.**

Prek

Schalin

Costeira

Обявено в открито съдебно заседание в Люксембург на 19 юли 2017 година.

Подписи